

Arrest

nr. 222 283 van 5 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 augustus 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 januari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 april 2018 en op 19 juli 2018.

1.3. Op 23 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een UNRWA geregistreerd Palestijn uit Libanon, soennitische Arabier en bent u op 21 december 1970 geboren in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe. U heeft hier altijd gewoond. U bent naar de UNRWA scholen gegaan in Ayn al Hilwe. Na het tweede middelbaar bent u gestopt omwille van de financieel precaire situatie waarin uw familie verkeerde. Hierna bent u beginnen werken als loodgieter, iets wat u altijd bent blijven doen. In 1995 bent u getrouwd met M.(...) A.(...) E.(...) K.(...). Jullie hebben samen drie kinderen R.(...), I.(...) en M.(...). Ongeveer één jaar geleden is uw dochter I.(...) gehuwd met een zekere J.(...) A.(...) H.(...), zoon van Y.(...) M.(...) H.(...) A.(...) (CG: 03/01420/B; OV 5.534.063).

Na dit huwelijk bent u problemen beginnen krijgen. Immers de vader van uw schoonzoon is een spion voor Israël geweest. U kreeg via uw neef te horen dat u om deze reden het huwelijk tussen uw dochter en uw schoonzoon diende te ontbinden. Zo niet zou u vermoord worden. Toen u dit nieuws vernam, zou u getracht hebben uw dochter te overtuigen om het huwelijk te ontbinden, maar deze laatste liet u weten dat ze van J.(...) hield en dat daarmee de kous af was. Omwille van de problemen heeft u uw gezin verhuisd naar het gezin van uw zus die in de stad Saida woonde. Op 10 augustus 2017 bent u gevlucht via Turkije naar Spanje om dan in België aan te komen op 15 augustus 2017. Op 5 september 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw UNRWA kaart en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie notities persoonlijk onderhoud 30 april 2018, vragen 10, 72, 105 en 106. Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt het mandaatgebied te hebben moeten verlaten, en wel om onderstaande redenen.

U verklaarde problemen te hebben gekend nadat uw dochter gehuwd was met de zoon van een voormalig spion voor Israël. Via uw neef zou u vernomen hebben dat u dit huwelijk diende te laten ontbinden. Zo niet zou u vermoord worden. In dit verband dient vooreerst opgemerkt dat u zeer vaag blijft over deze concrete bedreigingen. U zou deze boodschap via uw neef A.(...) hebben vernomen, die het op zijn beurt rechtstreeks van uw belagers had vernomen. Nochtans kan u niet zeggen van wie of van welke organisatie uw neef deze boodschap precies had vernomen. Gevraagd wat hiervoor de reden was, antwoordde u dat uw neef niet alle details wenste te vertellen aangezien hij bang was anders problemen te zullen krijgen (zie notities persoonlijk onderhoud, 30 april 2018, vragen 174-184). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 juli 2018 bleef u even vaag over deze neef en over de vraag van wie hij precies deze informatie vernomen had. Bovendien is het totaal niet logisch waarom uw neef u enerzijds wel zou waarschuwen, maar u anderzijds niet zou willen vertellen van wie de bedreigingen uitgingen. Verder liet u optekenen helemaal geen contact meer te hebben gehad met hem sinds uw vertrek uit Libanon. Dit is opmerkelijk aangezien uw neef de enige bron van informatie was met betrekking tot uw persoonlijke problemen in Libanon. Men mag dan ook redelijkerwijze van u verwachten dat u met hem contact zou blijven houden, teneinde u te kunnen informeren over de actuele stand van zaken met betrekking tot uw persoonlijke problemen, dit is immers essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten. De vaststelling dat u hieromtrent toch wel in gebreke blijft doet op zijn minst twijfelen aan de ernst, om niet te zeggen de geloofwaardigheid, van deze door u beweerde vrees. U werd er bovendien op gewezen dat het huwelijk tussen uw dochter en haar man nog steeds in voege is, waardoor uw belagers zich tegen u of bij uitbreiding uw familie en in het bijzonder uw dochter zouden kunnen blijven keren. U antwoordde hierop dat u er vrij gerust in bent aangezien uw familie weggetrokken is uit het kamp Ayn al Hilwe en aldus geen vervolging meer dient te vrezen (zie notities persoonlijk onderhoud, 19 juli 2018, vragen 78-91). Uit deze verklaringen van uwentwege blijkt andermaal dat u op zijn minst zelf deze vrees relativeert. Wat dit laatste betreft dient opgemerkt dat u hiermee aantoont dat uw problemen, mochten ze dan toch geloofwaardig zijn alhoewel daar gezien bovenstaande opmerkingen aan getwijfeld kan worden, heel erg lokaal te situeren zijn, meer bepaald in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe. U bevestigt dit uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 juli 2018. U liet toen optekenen dat het gevaar in het vluchtelingenkamp acuter is dan erbuiten. Uw familie zou u hebben ondergebracht bij de familie van uw zus die in een huis woont in de stad Saida. Uw familie zou daar in veiligheid zijn. U verklaarde dat u evenzeer in veiligheid zou zijn mocht u in staat zijn om u buiten het vluchtelingenkamp te vestigen. U voegde er evenwel aan toe dat u hiertoe niet de financiële middelen had. U verklaarde uitdrukkelijk dat indien u wel de financiële middelen zou gehad hebben, u zeker voor de optie had gekozen om u buiten het vluchtelingenkamp te vestigen. U bevestigde eveneens uitdrukkelijk dat u aldus over een intern vluchtalternatief beschikt omdat uw probleem zeer lokaal gesitueerd is (zie notities persoonlijk onderhoud 19 juli 2018, vragen 13-20).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun

reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is en dat u de facto de mogelijkheid had om u buiten het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe te vestigen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u school gelopen heeft, weliswaar maar tot in het lager middelbaar, dat u een gediplomeerd loodgieter bent en dat u al meer dan dertig jaar effectief als zelfstandig loodgieter heeft gewerkt in Libanon. U bevestigde in dit verband bovendien dat uw persoonlijke problemen niets met uw werk als zelfstandig loodgieter te maken hadden (zie notities persoonlijk onderhoud 30 april 2018, vragen 20-31). U verklaarde later tijdens het hetzelfde persoonlijke onderhoud dat u voornamelijk buiten het kamp van Ayn al Hilwe werkte en ook dat u goed geld verdiende. U sprak over 1000 à 1500 dollar per maand. U verklaarde dat u op economisch vlak niets te kort kwam. U zou in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilwe ook over een eigen huis met twee slaapkamers beschikken dat u in eigendom heeft en dat op een klein bedrag na volledig was afbetaald (zie notities persoonlijk onderhoud 30 april 2018, vragen 83-96). Merkwaaardig genoeg liet u optekenen financieel niet in staat te zijn om u buiten het vluchtelingenkamp te vestigen omdat volgens uzelf het leven buiten het kamp, vooral dan op het vlak van huisvesting, te duur is. Dit kan evenwel niet overtuigen, temeer daar u even later ook verklaarde dat een gemiddeld huis buiten het kamp voor ongeveer 500 dollar per maand zou kunnen gehuurd worden. Dat betekent dat u met uw maandelijks inkomen toch nog voldoende zou overhouden om in uw levensonderhoud te voorzien (zie notities persoonlijk onderhoud 30 april 2018, vragen 142-145). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 juli werd opnieuw dieper ingegaan op de kwestie of het voor u redelijk is om u buiten het kamp te vestigen. U verklaarde nu dat u zich niet buiten het kamp kon vestigen, onder meer omdat u daar niet zo veel opdrachten kreeg, waardoor u dus gevoelig minder zou gaan verdienen. Het is merkwaaardig dat u dit verklaarde aangezien u tijdens het persoonlijk onderhoud van 30 april uitdrukkelijk liet optekenen niet binnen, maar wel buiten het kamp te werken als loodgieter (zie notities persoonlijk onderhoud 30 april 2018, vraag 84). Bovendien kan er geredeneerd worden dat u geleidelijk aan uw naam moet maken als loodgieter als u zich ergens anders zou vestigen. Na verloop van tijd mag men er dan ook van uitgaan dat u meer opdrachten zou krijgen, als u tenminste tevreden klanten heeft. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat het als Palestijn moeilijk is om veel opdrachten te krijgen van Libanese klanten. Deze uitleg kan niet overtuigen, temeer u eerder duidelijk had aangegeven voornamelijk buiten het kamp te hebben gewerkt. (zie notities persoonlijk onderhoud 19 juli 2018, vragen 30-32). In verband met wat u gemiddeld per maand verdiende, liet u nu bovendien plots andere verklaringen optekenen dan tijdens het persoonlijk onderhoud van 30 april 2018. Tijdens uw eerste onderhoud sprak u over een gemiddeld maandelijks inkomen van tussen de 1000 en de 1500 dollar. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 juli 2018 gewaagde u plots evenwel van bedragen van 1000 , 900, 400 en zelfs maar 300 dollar. U werd met uw verklaringen van het vorige persoonlijke onderhoud geconfronteerd en ook met het feit dat u toen zonder meer 'ja' antwoordde op de vraag of u

goed verdiende. U verklaarde nu dat u een tijdlang heel goed heeft verdiend, maar dat het in de laatste periode een stuk minder goed ging omdat u minder opdrachten binnenkreeg (zie notities persoonlijk onderhoud 19 juli 2018, vragen 44 en 45). Het is toch wel opmerkelijk dat u dit niet onmiddellijk in kader van uw eerste onderhoud hebt laten optekenen. Bovendien, moest dit effectief zo zijn, kan dit beschouwd worden als een normale gang van zaken. Goede periodes worden opgevolgd door mindere periodes en omgekeerd. Verder liet u tijdens dit persoonlijk onderhoud nog optekenen dat u uw huis in het vluchtelingenkamp via de bemiddeling van UNRWA zou kunnen verkopen en dat de opbrengst ervan ongeveer 10 000 dollar zou zijn (zie notities persoonlijk onderhoud 19 juli 2018, vragen 48-53). Het geeft aan dat u aldus over een zeker startkapitaal zou kunnen beschikken om uw leven buiten het kamp uit te bouwen, waarbij u verder als zelfstandig loodgieter uw brood zou kunnen verdienen en instaan voor onderdak.

Tot slot dient nog opgemerkt dat uw vrouw en kinderen al ruim tien maanden inwonen in het huis van uw zus in de stad Saidā. U merkt weliswaar correct op dat het niet de bedoeling kan zijn dat uw familie zich permanent vestigt in het huis van uw zus, ook al is het daar groot genoeg voor, maar het geeft wel aan dat u ook buiten het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe beschikt over een familiaal netwerk waarop u een beroep kan doen om eventueel een moeilijke financiële periode te overbruggen (zie notities persoonlijk onderhoud 19 juli 2018, vragen 35-40).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het niet aannemelijk karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam

de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de rechten van verdediging en artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, voert verzoeker aan dat hij ten onrechte werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker verwijst naar artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie geïnterpreteerd werden door het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/II) van 19 december 2012 en door UNHCR in 'Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) of the EU qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection' van 2013. Het Hof stelt dat uit de woorden “*is de bescherming of bijstand [...] opgehouden*” volgt dat het de daadwerkelijk door UNRWA verleende bijstand is die moet zijn opgehouden. Dit betekent dat niet alleen de opheffing van UNRWA maar ook de onmogelijkheid voor UNRWA om haar opdracht te volbrengen, leidt tot het ophouden van de verleende bijstand. Ook gebeurtenissen die niet rechtstreeks verband houden met UNRWA leiden ertoe dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. De toevoeging van de woorden “om welke reden ook” dienen volgens het Hof zo te worden uitgelegd dat de “redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten”. Dit is het geval wanneer de beslissing is ingegeven “door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon”. Hiervoor dient te worden nagegaan “of het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten”. Het Hof benadrukt dat bij dit onderzoek rekening dient te worden gehouden met de doelstelling van artikel 1D, namelijk blijvende bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het Hof gaat verder en stelt dat “gelet op deze doelstelling moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”. Hoewel verzoeker een UNRWA geregistreerd Palestijn uit Libanon is, is voor de toepassing van artikel 1 D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie het loutere bijstaan van UNRWA niet voldoende voor de invulling van het begrip 'daadwerkelijke' bijstand. De motivering van de verwerende partij is volgens verzoeker dan ook niet afdoende, daar zowel uit zijn verklaringen maar ook uit de objectieve landeninformatie naar voor komt dat UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve,

effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden. De bijstand die UNRWA verleent is met andere woorden niet meer daadwerkelijk. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat UNRWA er niet meer in slaagt haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en in het bijzonder ten aanzien van verzoeker. Verzoeker verwijst naar de stukken die hij thans toevoegt aan het dossier en naar arrest nr. 150 015 van deze Raad van 25 juli 2015. Uit alles blijkt naar het oordeel van verzoeker dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen zodat artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie toegepast dient te worden en hij van rechtswege als vluchteling dient erkend te worden.

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij zich wel degelijk in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het arrest El Kott (HvJ C-364/II, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012) bevond. Zo verklaarde hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij problemen heeft gekend nadat zijn dochter gehuwd was met de zoon van een voormalig spion voor Israël. Verzoeker liet tijdens het persoonlijk onderhoud optekenen dat het gevaar in het vluchtelingenkamp acuter is dan erbuiten. Verzoeker zou zijn familie hebben ondergebracht bij de familie van haar zus die in een huis woont in stad Saida. Verzoeker verklaarde ook dat hij zich geenszins kan vestigen buiten het vluchtelingenkamp. Hij stelde immers dat hij niet de financiële middelen had.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij reeds tijdens het persoonlijk onderhoud de veiligheidsproblemen in het kamp heeft aangekaart. Vervolgens gaat hij in op zijn persoonlijke leefomstandigheden in Libanon: *“De verwerende partij erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt de verwerende partij dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkamp en te Libanon in precare omstandigheden leeft.*

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij inderdaad school gelopen heeft, maar slechts tot in het lager middelbaar. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 juli 2018 verklaarde verzoeker dat hij zich niet buiten het kamp kon vestigen, te meer omdat hij daar niet zo veel opdrachten kreeg waardoor hij dus gevoelig minder zou gaan verdienen. De verwerende partij verwijst ten onrechte naar het persoonlijk onderhoud van 30 april, daar op 19 juli 2018 dieper werd ingegaan op de kwestie of het voor verzoeker redelijk is om buiten het kamp te vestigen. De hypothese dat verzoeker na verloop van tijd meer opdrachten zou krijgen, als hij tenminste tevreden klanten heeft, steunt op niets en gaat in tegen de verklaringen van verzoeker. Dat verzoeker inzake zijn inkomen een gedetailleerd beeld gaf kan hem geenszins worden tegengeworpen. Verzoeker verklaarde immers dat hij een tijd lang heel goed heeft verdiend, maar dat het in de laatste periode en stuk minder goed omdat hij minder opdrachten binnenkreeg.

De situatie van verzoeker is dan ook precair. Daarbij dient te worden opgemerkt dat zijn vrouw en kinderen al ruim tien maanden inwonen in het huis van verzoekers zus in de stad Saida. Het is uiteraard niet de bedoeling dat verzoekers familie zich permanent in het huis van zijn zus vestigt. Daar waar de verwerende partij aangeeft dat verzoeker ook buiten het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe over een familienetwerk beschikt waarop hij beroep kan doen om eventueel een moeilijke financiële periode te overbruggen, dient te worden gesteld dat de verwerende partij onvoldoende heeft rekening gehouden met verzoekers profiel en dat van zijn familie.

Verzoeker heeft dan ook verschillende redenen om een onmenselijke behandeling te vrezen in strijd met artikel 3 EVRM.

Rekening houdende met bovenstaande redenen is het duidelijk dat de verwerende partij verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus diende toe te kennen.”

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d'Ein El-Helweh au Liban”* van Collectif Palestine Libre van 26 mei 2013, het artikel *“Liban: un mort dans des heurts dans un camp de réfugiés palestiniens”* van Le Parisien van 28 februari 2017, het artikel *“UNRWA and UNICEF strongly condemn the armed violence in Ein El-Hilweh”* van 1 maart 2017 en het artikel *“Ain Al Hilweh ceasefire: Clashes resume in Lebanon's largest Palestinian refugee camp”* van The National van 21 augustus 2017.

2.2.2. Op 30 april 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 en de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah in Libanon”* van 31 januari 2019.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

De Raad wijst er voorts op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet preciseert hoe artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald “§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen.

Hij is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen.

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan informatie van alle aard die via elektronische weg is verstuurd of ontvangen door de verzoeker om internationale bescherming en die niet persoonlijk voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bestemd, maar die publiek toegankelijk is, raadplegen en gebruiken voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan zich in zijn beslissing baseren op informatie verkregen van een gecontacteerde persoon of instelling, waarvan de naam, de contactgegevens, de activiteiten of de functie, op hun verzoek, vertrouwelijk worden gehouden.

In dat geval word(t)(en) de reden(en) waarom deze elementen worden vertrouwelijk gehouden, toegelicht in het administratieve dossier, evenals de reden(en) die toela(a)t(en) om de betrouwbaarheid van deze bron(nen) te veronderstellen.”, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

Waar verzoeker voorts de schending aanvoert van “artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”, preciseert hij niet over welk koninklijk besluit hij het hier heeft zodat ook dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Verzoeker licht in het verzoekschrift evenmin toe op welke wijze hij zijn rechten van verdediging geschonden acht.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt het mandaatgebied van UNRWA te hebben moeten verlaten, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te

verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar Libanon, (v) de door hem voorgelegde documenten enkel zijn persoonsgegevens bevestigen, dewelke niet ter discussie staan en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 augustus 2018 (CG nr. 1716052), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het

administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.12. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt het mandaatgebied te hebben moeten verlaten, en wel om onderstaande redenen.*

U verklaarde problemen te hebben gekend nadat uw dochter gehuwd was met de zoon van een voormalig spion voor Israël. Via uw neef zou u vernomen hebben dat u dit huwelijk diende te laten ontbinden. Zo niet zou u vermoord worden. In dit verband dient vooreerst opgemerkt dat u zeer vaag blijft over deze concrete bedreigingen. U zou deze boodschap via uw neef A.(...) hebben vernomen, die het op zijn beurt rechtstreeks van uw belagers had vernomen. Nochtans kan u niet zeggen van wie of van welke organisatie uw neef deze boodschap precies had vernomen. Gevraagd wat hiervoor de reden was, antwoordde u dat uw neef niet alle details wenste te vertellen aangezien hij bang was anders problemen te zullen krijgen (zie notities persoonlijk onderhoud, 30 april 2018, vragen 174-184). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 juli 2018 bleef u even vaag over deze neef en over de vraag van wie hij precies deze informatie vernomen had. Bovendien is het totaal niet logisch waarom uw neef u enerzijds wel zou waarschuwen, maar u anderzijds niet zou willen vertellen van wie de bedreigingen uitgingen. Verder liet u optekenen helemaal geen contact meer te hebben gehad met hem sinds uw vertrek uit Libanon. Dit is opmerkelijk aangezien uw neef de enige bron van informatie was met betrekking tot uw persoonlijke problemen in Libanon. Men mag dan ook redelijkerwijze van u verwachten dat u met hem contact zou blijven houden, teneinde u te kunnen informeren over de actuele stand van zaken met betrekking tot uw persoonlijke problemen, dit is immers essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten. De vaststelling dat u hieromtrent toch wel in gebreke blijft doet op zijn minst twijfelen aan de ernst, om niet te zeggen de geloofwaardigheid, van deze door u beweerde vrees. U werd er bovendien op gewezen dat het huwelijk tussen uw dochter en haar man nog steeds in voege is, waardoor uw belagers zich tegen u of bij uitbreiding uw familie en in het bijzonder uw dochter zouden kunnen blijven keren. U antwoordde hierop dat u er vrij gerust in bent aangezien uw familie weggetrokken is uit het kamp Ayn al Hilwe en aldus geen vervolging meer dient te vrezen (zie notities persoonlijk onderhoud, 19 juli 2018, vragen 78-91). Uit deze verklaringen van uwentwege blijkt

andermaal dat u op zijn minst zelf deze vrees relateert. Wat dit laatste betreft dient opgemerkt dat u hiermee aantoont dat uw problemen, mochten ze dan toch geloofwaardig zijn alhoewel daar gezien bovenstaande opmerkingen aan getwijfeld kan worden, heel erg lokaal te situeren zijn, meer bepaald in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe. U bevestigt dit uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 juli 2018. U liet toen optekenen dat het gevaar in het vluchtelingenkamp acuter is dan erbuiten. Uw familie zou u hebben ondergebracht bij de familie van uw zus die in een huis woont in de stad Saidia. Uw familie zou daar in veiligheid zijn. U verklaarde dat u evenzeer in veiligheid zou zijn mocht u in staat zijn om u buiten het vluchtelingenkamp te vestigen. U voegde er evenwel aan toe dat u hiertoe niet de financiële middelen had. U verklaarde uitdrukkelijk dat indien u wel de financiële middelen zou gehad hebben, u zeker voor de optie had gekozen om u buiten het vluchtelingenkamp te vestigen. U bevestigde eveneens uitdrukkelijk dat u aldus over een intern vluchtalternatief beschikt omdat uw probleem zeer lokaal gesitueerd is (zie notities persoonlijk onderhoud 19 juli 2018, vragen 13-20)."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat verzoeker een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid niet aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee verzoeker dan ook niet vermag afbreuk te doen aan voormelde motieven van de bestreden beslissing, die derhalve onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De door verzoeker voorgelegde documenten bevestigen louter zijn identiteit, herkomst, huwelijk en UNRWA-registratie, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken, doch zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. De documenten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich

verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker voert aan dat uit zijn verklaringen en uit de objectieve landeninformatie naar voren komt dat UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden, dat de bijstand die UNRWA verleent met andere woorden niet meer daadwerkelijk is en dat aldus dient te worden geconcludeerd dat UNRWA er niet meer in slaagt haar opdracht te vervullen. Verzoeker toont met zijn betoog echter geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah erbarmelijk kunnen zijn. Het louter neerleggen van algemene informatie over de situatie in Ayn al-Hilwah is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met het louter neerleggen van informatie over de leefomstandigheden en de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah, slaagt verzoeker er dan ook niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, doch niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *"Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u school gelopen heeft, weliswaar maar tot in het lager middelbaar, dat u een gediplomeerd loodgieter bent en dat u al meer dan dertig jaar effectief als zelfstandig loodgieter heeft gewerkt in Libanon. U bevestigde in dit verband bovendien dat uw persoonlijke problemen niets met uw werk als zelfstandig loodgieter te maken hadden (zie notities persoonlijk onderhoud 30 april 2018, vragen 20-31). U verklaarde later tijdens het hetzelfde persoonlijke onderhoud dat u voornamelijk buiten het kamp van Ayn al Hilwe werkte en ook dat u goed geld verdiende. U sprak over 1000 à 1500 dollar per maand. U verklaarde dat u op economisch vlak niets te kort kwam. U zou in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilwe ook over een eigen huis met twee slaapkamers beschikken dat u in eigendom heeft en dat op een klein bedrag na volledig was afbetaald (zie notities persoonlijk onderhoud 30 april 2018, vragen 83-96). Merkwaardig genoeg liet u optekenen financieel niet in staat te zijn om u buiten het vluchtelingenkamp te vestigen omdat volgens uzelf het leven buiten het kamp, vooral dan op het vlak van huisvesting, te duur is. Dit kan evenwel niet overtuigen, temeer daar u even later ook verklaarde dat een gemiddeld huis buiten het kamp voor ongeveer 500 dollar per maand zou kunnen gehuurd worden. Dat betekent dat u met uw maandelijks inkomen toch nog voldoende zou overhouden om in uw levensonderhoud te voorzien (zie notities persoonlijk onderhoud 30 april 2018, vragen 142-145). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 juli werd opnieuw dieper ingegaan op de kwestie of het voor u redelijk is om u buiten het kamp te vestigen. U verklaarde nu dat u zich niet buiten het kamp kon vestigen, onder meer omdat u daar niet zo veel opdrachten kreeg, waardoor u dus gevoelig minder zou gaan verdienen."*

Het is merkwaardig dat u dit verklaarde aangezien u tijdens het persoonlijk onderhoud van 30 april uitdrukkelijk liet optekenen niet binnen, maar wel buiten het kamp te werken als loodgieter (zie notities persoonlijk onderhoud 30 april 2018, vraag 84). Bovendien kan er geredeneerd worden dat u geleidelijk aan uw naam moet maken als loodgieter als u zich ergens anders zou vestigen. Na verloop van tijd mag men er dan ook van uitgaan dat u meer opdrachten zou krijgen, als u tenminste tevreden klanten heeft. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat het als Palestijn moeilijk is om veel opdrachten te krijgen van Libanese klanten. Deze uitleg kan niet overtuigen, temeer u eerder duidelijk had aangegeven voornamelijk buiten het kamp te hebben gewerkt. (zie notities persoonlijk onderhoud 19 juli 2018, vragen 30-32). In verband met wat u gemiddeld per maand verdiende, liet u nu bovendien plots andere verklaringen optekenen dan tijdens het persoonlijk onderhoud van 30 april 2018. Tijdens uw eerste onderhoud sprak u over een gemiddeld maandelijks inkomen van tussen de 1000 en de 1500 dollar. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 19 juli 2018 gewaagde u plots evenwel van bedragen van 1000, 900, 400 en zelfs maar 300 dollar. U werd met uw verklaringen van het vorige persoonlijke onderhoud geconfronteerd en ook met het feit dat u toen zonder meer 'ja' antwoordde op de vraag of u goed verdiende. U verklaarde nu dat u een tijdlang heel goed heeft verdiend, maar dat het in de laatste periode een stuk minder goed ging omdat u minder opdrachten binnenkreeg (zie notities persoonlijk onderhoud 19 juli 2018, vragen 44 en 45). Het is toch wel opmerkelijk dat u dit niet onmiddellijk in kader van uw eerste onderhoud hebt laten optekenen. Bovendien, moest dit effectief zo zijn, kan dit beschouwd worden als een normale gang van zaken. Goede periodes worden opgevolgd door mindere periodes en omgekeerd. Verder liet u tijdens dit persoonlijk onderhoud nog optekenen dat u uw huis in het vluchtelingenkamp via de bemiddeling van UNRWA zou kunnen verkopen en dat de opbrengst ervan ongeveer 10 000 dollar zou zijn (zie notities persoonlijk onderhoud 19 juli 2018, vragen 48-53). Het geeft aan dat u aldus over een zeker startkapitaal zou kunnen beschikken om uw leven buiten het kamp uit te bouwen, waarbij u verder als zelfstandig loodgieter uw brood zou kunnen verdienen en instaan voor onderdak.

Tot slot dient nog opgemerkt dat uw vrouw en kinderen al ruim tien maanden inwonen in het huis van uw zus in de stad Saidā. U merkt weliswaar correct op dat het niet de bedoeling kan zijn dat uw familie zich permanent vestigt in het huis van uw zus, ook al is het daar groot genoeg voor, maar het geeft wel aan dat u ook buiten het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe beschikt over een familiaal netwerk waarop u een beroep kan doen om eventueel een moeilijke financiële periode te overbruggen (zie notities persoonlijk onderhoud 19 juli 2018, vragen 35-40)." Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Hij beperkt zich in wezen tot het volharden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dd. 19 juli 2018, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de stelling dat zijn situatie precair is, waarmee hij er echter niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de informatie die werd toegevoegd aan het verzoekschrift evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah of in Libanon actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ireland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, wat overigens in het verzoekschrift niet wordt betwist.

2.15. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke

grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Uit de COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah in Libanon"* van 31 januari 2019 blijkt bovendien dat de problemen in het kamp Ayn al-Hilwah in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al-Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder. Hij brengt immers geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarop voorgaande analyse is gesteund, die dateert van 7 augustus 2018 en van 31 januari 2019, die dus van recentere datum is en waarin met de door verzoeker bijgebrachte informatie uit 2017 rekening werd gehouden, niet correct zou zijn.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. Het gelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit wordt door verzoeker op geen enkele wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoont dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS